

Muis Mallory had een hekel aan kerst.

Zo. Dat had hij gezegd, of eigenlijk: gedacht. Want Muis Mallory was meer een denker dan een prater. (Of eigenlijk een dromer, zoals iedereen altijd zei.) Ja, besloot hij, ik ben elf jaar en ik vind kerst niet leuk, ook al is het vandaag kerst. En ook al deed zijn moeder heel erg haar best om te zorgen dat hij en zijn twee zusjes op tijd klaar waren om naar haar ouders te gaan. Zijn opa en oma woonden aan de andere kant van de heuvels en ze gingen er elk jaar met kerst naartoe.

'Muis!' Mevrouw Mallory stormde de trap af, sneller dan haar stem en sneller dan de sokken die van de berg wasgoed vielen die ze in haar armen had, en die achter haar aan dwarrelden.

'Muis! Laat ik niet merken dat je daar nog steeds staat als ik weer boven kom. Pak je tas in! Over een uur vertrekken we. Hoor je me?'

Muis bleef staan waar hij stond. Op de overloop. Met zijn rugtas stevig in zijn handen. Hij keek er even in. Sommige mensen zouden misschien vinden dat hij nog niet klaar was. Maar helemaal onderin zag Muis het enige wat hij altijd overal mee naartoe moest nemen: zijn knuffelpaard, Efel.

Ook al zei iedereen dat hij te groot was om nog met een knuffelpaard rond te lopen.

‘Moet die echt mee?’ had zijn moeder al zo vaak zuchtend gevraagd. ‘Ik heb hem al honderd keer gewassen en hij stinkt nog steeds naar gymshoenen. Je bent nu echt te oud om nog met zo’n kinderachtige knuffel te spelen.’

‘Af en toe ben je nog zo’n klein jongetje,’ zei zijn grote zus Roos er dan achteraan.

En dat klopte. Hij was ook klein. Zijn vader was een beetje dik, en zijn moeder was niet erg lang, en Muis was... behoorlijk klein. Hij was de kleinste van zijn klas, om precies te zijn. Dat was de reden dat Albert Thomas Mallory beter bekendstond onder de naam Muis.

‘Zo klein, en al zoveel vragen. Net een kleine nieuwsgierige muis,’ had zijn vader vroeger vaak gezegd.

Muis wilde altijd alles weten, dat was zo. Waarom is de lucht blauw? Waar is dat knopje voor? Word ik nog wel groter? Die laatste vraag kon zelfs de dokter niet beantwoorden.

Misschien zou hij altijd de kleinste blijven.

En daar maakte hij zich zorgen om. Zou hij later groot genoeg zijn om in de grootste achtbaan ter wereld te mogen, vroeg hij zich bijvoorbeeld af.

Maar Muis wist heus wel dat Roos niet alleen bedoelde dat hij klein was.

Ze bedoelde ook dat hij zich als een klein jongetje gedroeg. Hij was elf en kennelijk betekende dat dat hij boeken moest lezen waar meer woorden dan plaatjes in stonden, of waar zelfs helemaal geen plaatjes in stonden. Hij moest met het licht uit durven slapen, en iedereen zei dat hij te oud was om zijn knuffelpaard overal mee naartoe te slepen.

Muis begreep niet wat daar zo erg aan was.

Efel leek toch niet op de knuffels waar Esmée mee speelde? Hij speelde geen liedje als je aan een touwtje trok en er werd 's nachts niet op zijn oren gesabbeld. (Dat wil zeggen: nu niet meer.) Muis had Efel van zijn vader gekregen – best wel lang geleden, maar nou ook weer niet zo heel lang geleden. Ooit was het een krijgspaard geweest met een ridder op zijn rug, maar zijn ruiters was lang geleden al naar de Grote Speelgoedkist in de Hemel vertrokken, en hij miste ook een oog.

Toen Muis hem van zijn vader gekregen had, was hij nog te klein geweest om het verschil tussen een ezel en een paard te zien. En hij kon het woord 'ezel' ook nog niet uitspreken – en dus was het Efel geweest, en gebleven.

Efel was niet naar Florida vertrokken met een software-ontwikkelaar die hij online had ontmoet en die Carla heette. Muis hoopte maar dat zij zijn vaders slechte liedjes en flauwe grappen wél leuk vond. Het verbaasde hem hoe erg hij die miste.

Efel viel hem niet lastig met dat soort dingen. Efel schreeuwde ook nooit tegen hem als hij te laat was voor school en hij zeurde niet als Muis geen zin had om met hem te spelen. Efel rook naar vroeger, en naar de goeie ouwe

tijd. Hij was zacht, wasmachinebestendig, en hij gaf Muis een veilig gevoel.

Efel was heel bijzonder.

En echt, wat had Muis nou nog meer nodig? (Behalve een paar schone onderbroeken, maar die zou zijn moeder wel inpakken.)

'Mama vermoordt je,' zei Roos – die veel groter was dan hij, terwijl ze toch maar anderhalf jaar ouder was. Ze stond in de deuropening van haar kamer.

'Hoezo?'

'Omdat je altijd loopt te dromen en nooit op tijd klaar bent,' zei Roos. 'Ze gaat je levend villen en dan gaat ze je verbranden.' Ze kon Muis' rugzak nog net op tijd ontwijken. 'Heb je niet op je telefoon gekeken wat voor weer het wordt? Het gaat nog harder sneeuwen, en het gaat ook ijzelen... Ze wil voor het donker aan de andere kant van de bergen zijn.' Ze klapte in haar handen. 'Het is kerst, Muis!'

Zonder haar aan te kijken mompelde Muis iets in de col van zijn trui. 'Ik haat kerst.'

'Wát? Hoezo? Hoe kun je Kerstmis nou niet leuk vinden?'

'Cadeautjes,' zei Muis tegen de vloer.

Roos staarde hem verbaasd aan. 'Wat een onzin! Iedereen houdt van cadeautjes.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Niet als je toch alleen maar stomme boeken krijgt.'

Vorig jaar had zijn opa hem een exemplaar van *Alice in Wonderland* gegeven en van *Koning Arthur en de Ridders van de Ronde Tafel*. Saai, met een leren kaft, zonder plaatjes op de voorkant.

'Dan kun je je eigen bibliotheek beginnen,' had hij hoop-

vol gezegd, terwijl hij Muis over de rand van zijn bril had aangekeken.

Maar een bibliotheek beginnen leek Muis veel werk. Om te beginnen moest je een plek vrijmaken en een betonnen vloer storten. Je moest zware dozen vol boeken sjouwen – en dan moest je ook nog eens de hele tijd stil zijn.

Toch had hij zich door de boeken van zijn opa heen geworsteld, die naar oude bureaulades en lijm roken. De plaatjes die erin stonden waren in elk geval leuk. Vooral die van de rare figuren die Alice tegenkomt als ze in het konijnenhol kruipt, en van de ridders in hun harnas. Maar toch: er stonden er maar een paar in, en er waren helemaal geen animaties, zoals bij een app of een game. En wat had je nou aan een boek zonder plaatjes of animaties?

'Je houdt niet van boeken omdat je een jongen bent,' had Roos gezegd. 'Jij kunt er ook niks aan doen dat je geen leesbrein hebt meegekregen, zoals meisjes. Helaas betekent het wel dat ik op een dag premier word, en dat jij, als je geluk hebt, mijn chauffeur mag worden.'

Muis wilde antwoord geven, maar op dat moment kwam Esmée op haar driewieler voorbijgerold. Op haar schoot lagen een paar stukken van een oud paasei. De rest zat op haar handen en haar gezicht.

'Choca,' zei Esmée. 'Pase,' zei ze erachteraan, voor het geval iemand haar niet begreep.

'Nee,' zei Muis 'Kerstmis. Kerstavond. Kijk.'

Hij wees naar het raam in het puntdak achter hen. Aan de dakrand hingen glinsterende gedraaide ijspegels, scherp als prehistorische speren. Af en toe hoorde je een knerpande krak en viel er zo'n punt naar beneden. Door de pasgevallen

sneeuw werden de geluiden gedempt en tegelijkertijd hoorde je alles beter. Een roodborstje hipte onder de ijspegels heen en weer over het ijs op de vensterbank. Het had geen idee van het gevaar dat boven zijn hoofd hing.

Op het platte dak van de keuken beneden lag een dik pak sneeuw en het klimrek in de tuin was bedekt met witte stippen. Op de schuur lag zo'n dikke laag dat je hem bijna niet meer zag. Normaal stelde de Olde Stee al niet zoveel voor: een kleine, oude boerderij aan de rand van de heuvels. Maar nu bleef er helemaal weinig van over: een wit stipje in een wit landschap. Als je eroverheen zou vliegen, zou je het misschien niet eens zien.

Alsof er helemaal niks was.

Muis zag dat Esmée naar de ijspegels keek. En naar de sneeuw. En naar het roodborstje. Ze lachte, en toen keek ze weer naar Muis. 'Pase,' zei ze, en ze fietste door naar de volgende kamer, terwijl ze een spoor van chocola achterliet. Het roodborstje tuurde naar de stukjes chocola aan de andere kant van het raam en pikte gretig tegen het glas.

Muis keek naar de buitenwereld en schudde zijn hoofd. 'Sneeuw,' zei hij. 'Nog een reden waarom ik een hekel heb aan kerst.'

Roos ontplofte. 'Maar dit is de eerste witte kerst in vijf jaar!'

'Dus? Het slaat nergens op. Als het niet sneeuwt zegt iedereen dat het door de klimaatverandering komt. En als het wel sneeuwt, zegt iedereen dat het —'

'Door de klimaatverandering komt.'

'Dat bedoel ik. En dat kan niet allebei waar zijn.'

'En sneeuwpoppen maken dan? En sleeën?'

'Ik ben niet zoals jij. Ik ben daar allemaal niet goed in. Dingen maken, sporten... Ik ben klein.'

'Dat kun je niet altijd maar voor alles als excuus gebruiken, Muis Mallory. Vind je het niet eens leuk om door de sneeuw te lopen?'

Hij snoof. 'Lopen? Bedoel je die langeafstandsmars die we morgen na het kerstontbijt met opa en oma moeten maken?' Muis maakte in gedachten een lijst van dingen die hij wilde doen. Ten eerste: uitzoeken of er in het Handvest van de Verenigde Naties iets stond over verplichte langeafstandsmarsen na het kerstontbijt.

'Jij denkt altijd maar dat je overal mee weg kunt komen omdat je zo schattig bent, hè?' zei Roos. Ze sloeg haar arm om zijn nek, hield hem in een wurggreep en warrelde zijn haar in de war.

'Houwwop!' zei hij, terwijl hij rood aanliep en zich loswurmde. 'Dat denk ik helemaal niet.'

'Jawel, dat denk je wel. Maar op een dag moet zelfs jij een keer volwassen worden, Muis,' zei ze, en toen gooide ze de deur van haar kamer voor zijn neus dicht.

Hij haalde zijn schouders op. Er waren heel veel goede redenen om een hekel aan kerst te hebben, zoals de meesters op school die kerstballetjes aan hun stropdas hingen, of nog erger: een kersttrui aantrokken. Alsof ze zelf Kerstmannen waren, terwijl ze toch echt gewoon meesters bleven.

Het was één groot toneelstuk, en iedereen deed alsof.

Van die gedachte kreeg Muis het Spaans benauwd. Zijn hart begon te bonken, zijn wangen werden rood en hij kneep in zijn handen. Want hij moest ergens aan denken wat hem echt woedend maakte.

En die woede kon je niet wegnemen met glimmend cadeau-
papier of een rendier dat met een knipperende neus op een
discodeuntje heen en weer waggelt.

Daarom had hij dus een hekel aan kerst.

Belinda Mallory was niet groot, maar ze was wel sterk. En dus kon ze haar kleine zoon met één arm van de overloop optillen en in de Besmette Radioactieve Zone neerzetten, die ook wel bekendstond als de slaapkamer van Muis.

Muis bleef verdwaasd staan. Hij keek voor zich uit en dacht nog steeds aan dat wat hem verdrietig maakte. Zijn moeder was allesbehalve verdrietig.

Ze was woest.

'Heb je enig idee wat het woord "helpen" betekent, Muis?' zei ze, terwijl ze de enige schone broek ter wereld opspoorde en in zijn rugtas propte.

Muis wist heel goed wat 'helpen' betekende. Soms haalde hij de boodschappentassen uit de auto. 'Dank je, Muis, voor je hulp,' zei zijn moeder dan. Maar soms zei ze het ook terwijl ze eigenlijk iets anders bedoelde. Zoals die keer met Halloween toen hij Esmée te veel snoepjes had gegeven en

ze een plas oranje kots op het vloerkleed in de woonkamer had gemaakt. 'Heel erg bedankt voor je hulp, Muis,' had zijn moeder zuchtend gezegd, terwijl ze met een borstel het kleed had geschrobd. Grappig. 'Heel erg bedankt' klonk minder dankbaar dan 'dank je'.

'Mam! Het sneeuwt weer!' riep iemand in de gang.

De moeder van Muis keek door het kleine raam in zijn slaapkamer naar de zachte witte klodders die tegen het glas aan kwamen en zuchtte. 'Dank je, Roos. Dat zie ik zelf ook wel,' mompelde ze terwijl ze de rugzak dichtritste en die in de armen van haar zoon drukte. 'Vijf minuten. Beneden. Laatste waarschuwing.'

Maar vijf minuten later stond Muis nog altijd tussen de rommel op zijn kamer. Hij staarde in het niets en zoals altijd gingen zijn gedachten alle kanten op. Hij wist eigenlijk niet waar hij aan dacht, maar het had iets te maken met de betekenis van 'dank je', de nutteloosheid van kerst en hoe het moest zijn om te worden opgegeten door een ijsbeer.

Ongeveer zeven minuten later stond Muis op de stoep voor de deur van de Olde Stee te bibberen. Zijn oren suisden nog na van zijn moeders laatste woede-uitbarsting, die heel dicht bij zijn oor had plaatsgevonden.

'Ik wil helemaal niet tegen je hoeven schreeuwen,' had ze gezegd terwijl ze met een zak vol snel ingepakte cadeautjes langs hem was gelopen. 'Moet je nou echt de hele tijd in je eigen wereld zitten?'

'Nee,' loog hij.

'Bij ons in de klas geeft juf Wilkinson ons elke ochtend vijf minuten de tijd om te dagdromen,' zei Roos, die met haar favoriete legerkleurige tas in haar hand naast hem stond. 'Vol-

gens haar moeten we allemaal proberen om onze creatieve innerlijke stem te vinden. Dat is belangrijker dan alle proefwerken bij elkaar.'

'Dat zal wel, maar juf Wilkinson hoeft niet voor het eind van de middag drie kinderen en een auto vol cadeautjes naar de andere kant van de heuvels te rijden terwijl er een sneeuwstorm op komst is, of wel soms? Ik weet dat het niet leuk is, maar ik heb opa en oma beloofd dat we er in de namiddag zouden zijn.' Mevrouw Mallory gooide de deur van de SUV dicht en sloeg de sneeuw van haar handen. 'Het is niet ver rijden, maar met dit weer moet ik heel goed opletten, dus ik zou het op prijs stellen als iedereen zijn innerlijke en uiterlijke stem rustig wil houden tot we er zijn.'

'Maar vandaag is mijn innerlijke stem van Gráinne O'Malley,' zei Roos.

'Wie-wat-waar?'

'Gráinne O'Malley, de piratenkoningin, mam! Mijn bibliotheekopdracht ging over haar. Vijfhonderd jaar geleden was iedereen op zee doodsbang voor haar.'

Mevrouw Mallory wierp een blik op Roos en kreunde. 'O, nee, Roos, niet nu. Echt, daar staat mijn hoofd niet naar. En wat je nu aanhebt is veel te koud.'

Muis keek nog een keer goed naar zijn zus. Ze droeg een slappe zwarte piratenhoed en had de zwarte badjas van hun vader om zich heen geslagen. Tussen haar ceintuur zat een plastic lichtzwaard. Ze trok haar wapen tevoorschijn en hield het onder de neus van haar broertje. 'Geef me het goud, verrader, of ik plunder je kasteel en neem al je goud mee. Of... je kunt me ook gewoon voorin laten zitten.'

'Hé, dat is van mij!' zei Muis, en hij probeerde het zwaard te pakken.

'Piraten nemen wat ze willen. Anders zouden ze geen piraten zijn,' zei Roos. Ze grijnsde gemeen en slingerde het zwaard naar achteren.

'Tot we bij opa en oma zijn zit er helemaal niemand voorin en is er niemand een piraat,' zei mevrouw Mallory, en met één snelle zwaaibeweging – waar geen Jedi tegenop kon – nam ze het zwaard in beslag. 'Zoals ik al een paar keer heb gezegd: de kerstcake die we hebben gemaakt gaat voorin.' Ze gooide het zwaard onder de stoel.

'Bereid je voor op de tegenaanval, we moeten de ente-raars afslaan!' zei Roos, en met een zwiep van haar badjas rende ze langs haar broer.

Plotseling begon hun moeder te schreeuwen, zo hard dat Esmée van schrik bijna uit haar armen sprong.

'Muis! Waar zit je nou toch met je hoofd?'

Muis fronste en keek naar de grond.

Ergens na het ontbijt, terwijl hij over kerst had nadacht en door zijn moeder naar beneden werd getild, was hij vergeten om zich aan te kleden. Hij liep nog in zijn pyjama. In zijn lievelingspyjama, dat wel, met een heleboel robots erop. Robots die sprongen en robots met lasergeweren. Robots die onder het eigeel zaten en robots met sinaasappelvlekken. Gelukkig had hij wel zijn rubberlaarzen aan, al had zijn rechterlaars een andere kleur dan zijn linker.

'Oké, ik geef het op,' zei zijn moeder. 'Stap maar in. Je hebt Efel wel bij je, toch?'

Hij dacht van wel, dus knikte hij maar.

'Muis! Ik ga met dit weer niet halverwege terug omdat je

dat stomme beest bent vergeten, oké? Kijk me aan, alsje-blijft. Heb je Efel bij je?’

‘Ja,’ zei Muis. ‘Je hebt hem samen met mijn Minecraft-broek in m’n tas gedaan. Mam, waarom zegt iemand eerder de waarheid als hij je recht in je ogen kijkt?’

‘Dat leg ik je nog wel een keer uit,’ zei zijn moeder zonder hem aan te kijken. En toen werden ze ingeladen: Muis en Roos, die nu in elk geval warme jassen aanhadden, en hun kleine zusje, dat onder de chocola zat, en de Tupperware-doos met zelfgemaakte cake.

Mevrouw Mallory reed achteruit de korte oprijlaan af, richting de verlaten weg. De sneeuw sloeg tegen de ramen en voordat iemand nog iets kon zeggen, had hun moeder de kerst-cd op *shuffle* gezet. Esmée schommelde in het kinderzitje naast Muis heen en weer op de muziek terwijl ze met een tandenborstel op het beslagen raam tekende. ‘Pase!’ zei ze, terwijl de kerstklokken en de engelenstemmen door de auto galmden.

Aan de andere kant van Muis zat Roos. Ze las een boek. Het was zo’n boek dat Roos leuk vond en hij saai. De boeken die zij las gingen nergens over. Het waren eindeloos lange verhalen over kinderen van haar leeftijd die elkaar wel of niet leuk vonden. Er kwamen geen dinosaurussen en geen boeven in voor. Er werd niemand vermoord. En wat had je nou aan een verhaal waarin niemand doodging?

‘Later zul je het wel begrijpen,’ zei Roos terwijl ze met haar ogen rolde en de bladzijde omsloeg.

‘Roos!’ riep haar moeder naar achteren, en deed wat alleen moeders kunnen: ze wierp een blik in de achteruitkijkspiegel, hield tegelijkertijd de weg in de gaten, en terwijl ze

met haar ene hand stuurde, zorgde ze er met haar andere hand voor dat de Tupperware-doos niet van de stoel gleed. 'Alsjeblieft, niet lezen in de auto: straks ben je weer misselijk. Je weet toch hoe kronkelig de weg verderop wordt?'

Alsof ze haar punt duidelijk wilde maken, slipte de auto even opzij over de gladde weg, en gleed de cake toch nog bijna van de stoel.

'Je hoeft het niet erger te maken dan het is,' zei Roos.

'Alweer: niet behulpzaam,' zei mevrouw Mallory. Ze keek argwanend naar de wankelende cake, maar hield beide handen aan het stuur.

Muis staarde door het raam naar buiten. Hij kende de weg, maar door de sneeuw kwam niks hem bekend voor. Het was alsof ze door het niets reden. En in een flits schoot het door hem heen. Een gedachte, zo helder en kil als de opgejaagde sneeuw in het dal, zo onbereikbaar als de autovloer, waar hij met zijn tenen niet bij kon.

Roos onderbrak zijn dagdroom met een stomp. 'Vertel dan, Muis. Vertel Esmée wat de Kerstman zal brengen. Ze wil het weten.' En daarna fluisterde ze in zijn oor: 'Verzin iets. Daar ben je goed in.'

Muis knipperde met zijn ogen. Hij zat weer in de auto. De sneeuw werd steeds dikker. Alles was wit en zacht. De engelen zongen over sterren en kribben. Esmée riep nog steeds 'Pase!' naar de dikke smeltende sneeuwvlokken op het raam.

'Niks,' zei hij verveeld.

Het kleine meisje keek hem met grote ogen aan. 'Niks?' vroeg ze.

'Inderdaad, Esmée,' zei Muis met een strenge blik. Zijn

kleine zusje kromp in elkaar. Tot zijn eigen verbazing kwam er een vreemde stem uit zijn buik, als een giftige slang die de woorden uitspuugde. Hij was wel klein, maar op een dag zou hij een man zijn, net als zijn vader. Alleen zou hij niet wegrennen als er problemen waren. Meer dan ooit wilde hij groot zijn. Hij wilde volwassen zijn. En hij besloot dat hij daar nu maar eens mee moest beginnen. 'Niks. De Kerstman bestaat niet. Kerstmis is nep. Het slaat allemaal nergens op.'

Zonder zich iets van Esmées gejammer aan te trekken leunde hij achterover en sloeg zijn armen over elkaar. Roos gaf hem een stomp en zijn moeder keek woedend in de achteruitkijkspiegel.

Het kon hem niks meer schelen.

Want hij wist eindelijk waarom hij een hekel aan kerst had. Het was net als de wereld aan de andere kant van het glas, die zich onder een dik pak sneeuw verstopte. Alles was leeg en onwerkelijk. Net zo onwerkelijk als de dagdromen die hem zo vaak bezighielden als hij wakker was, en waarin hij deed alsof hij groter en ouder was.

En dagdromen was zonde van je tijd, dat zei iedereen – van zijn moeder tot meester Duivesteijn. Het was niet de bedoeling dat hij zijn kostbare tijd op school besteedde aan het verzinnen van dingen; hij moest zich bezighouden met feiten en cijfers, zodat hij later een goede baan zou krijgen.

Maar als dingen verzinnen zonde van je tijd was, waar sloeg Kerstmis dan op? Wonderbaarlijke sterren aan de hemel, een baby in een kribbe, een man die niet eens bestond, maar die in een zogenaamde slee door de lucht vloog om dus geen cadeautjes door de schoorstenen te gooien.

Kerstmis was de grootste jaarlijkse verzameling van ver-

zonnen dagdromen van de hele wereld. Je kon het niet aanraken, je kon het niet tellen en je kon het al helemaal niet uitleggen met een kruisje bij een multiplechoicevraag.

En dus was kerst officieel, honderd procent zeker, het meest zinloze wat je kon bedenken.